

Irmantas Beržinis: Mes tikime, jog žmogus buvo sukurtas pagal Dievo įvaizdį ir gyveno tobulą gyvenimą, kol iš savo nenuodėmingos padėties nupuolė per sąmoningą nusidėjimą. To pasekoje visi žmonės gimsta su nuodėme.

Psalmių 51,5: „*Štai aš gimiau nuodėmingas, ir nuodėmėje mane pradėjo mano motina.*“

Dabar yra atsiradę toks mokymas, kad žmogus gimsta be nuodėmės. Kai jis paauga, sąmoningai apsisprendžia nepaklusti ir tokiu būdu tampa nusidėjėliu. Bet iš šios Rašto vietos matome, kad žmogus gimsta nusidėjėliu. Ir vėliau jis maištauja prieš Dievo tvarką. Kiek reikia padaryti nuodėmių, kad būtum nusidėjėlis? Kiek kartų reikia pameluoti, kad būtum melagis? Žmogus gali sakyti: „Kai pameluosiu dešimt kartų, tada ir būsiu melagis. Jei tik kartą pamelavau, tai nesu melagis.“ Ar vieną kartą pavogęs esi vagis? Kartais sakoma „žiūrint iš ko“. Jei vieną kartą žmogų nužudei, ar esi žmogžudys? Taip. Niekas nesiginčija sakydamas: žmogžudys bus tada, kada nužudys bent du. Būnant nuosekliems reikės pripažinti: jei pavogei tai vagis, jei pamelavai tai melagis ir taip toliau. Net mažų vaikų nereikia mokyti meluoti, bet jie meluoja. Tai parodo, kad jis tokiu gimęs ir vėliau ta nuodėmė išskyla į paviršių.

Psalmių 58,3: „*Nedorėliai klysta nuo pat kūdikystės, nuo pat gimimo jie klaidžioja ir meluoja.*“

Nuodėmė ardo mūsų gyvenimus, mūsų šeimas, atima darbą, sveikatą. Ardo gerus tarpusavio santykius, draugystę. Pagal galimybes viską nori atimti.

Todėl reikia budėti. Reikia save stebėti. Laikas nuo laiko reikia išvalyti savo vidų. Neturime pamiršti, kad esame nusidėjėliai, kurie išgelbėti Dievo malonės dėka. Ir mūsų ta senoji prigimtis yra. Ji niekur nedingsta. 1 Jono 1,8-9: „*Jeį sakome, kad neturime nuodėmės, - klaidiname patys save, ir nėra mumyse tiesos. Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių*“

Tavo atsakomybė – išpažinti nuodėmes, kokios jos yra, nieko neslepiant. Dievas apvalys ir atleis nuodėmes. Nereikia savo nuodėmių išpažinti žmogui. Gali pasidalinti su draugu, kad padėtų kovoti su ja. Dievas turi galią ne tik atleisti, bet taip pat, kas yra labai svarbu, – apvalyti. Praktiškai tai būna tada, kai pašalinama nenugalima trauka nuodėmei. Dievas turi tokią nuostabią galimybę – apvalymą. Kaip minėjau reikia toliau save stebėti, saugoti. Pažiūrėkime Jono 2,13-16: *„Artėjant žydų Paschai, Jėzus nukeliavo į Jeruzalę. Šventykloje Jis rado prekiaujančių jaučiais, avimis, karveliais ir prisėdusių pinigų keitėjų. Susukęs iš virvučių rimbą, Jis išvijo juos visus iš šventyklos, išvarė avis ir jaučius, išbarstė keitėjų pinigus ir išvartė stalus. Karvelių pardavėjams Jis sakė: „Pasiimkite visa tai iš čia ir iš mano Tėvo namų nedarykite prekybos namų!“*

Ką Jis padarė? Jis apvalė šventyklą nuo to, ko joje neturėjo būti. Maldos namai yra Dievo garbinimo namai. Štai kuo šventykla turi būti, bet žmonės pavertė ją prekybos namais, verslo, biznio namais.

Jėzus apvalė ir, atrodytų, kad žmonės ir turėtų taip gyventi, bet Rašte randame ir antrą apvalymą. Mato 21,12-13: *„Įėjęs į Dievo šventyklą, Jėzus išvarė visus parduodančius ir perkančius šventykloje, išvartė pinigų keitėjų stalus bei karvelių pardavėjų suolus ir tarė jiems: „Parašyta: „Mano namai vadinsis maldos namai“, o jūs pavertėte juos plėšikų lindyne!“*

Tai įvyko Jėzaus tarnystės pabaigoje. Tai reiškia, kad žmonės vėl susinešė savo prekes, vėl ėmėsi verslo Dievo šventykloje. Kaip šią vietą pritaikyti sau. Pamąstykime.

Jeigu esame patapę Dievo vaikais, tai turime Jo Dvasią savyje. Kūnas yra šventykla Šventajai Dvasiai (1Kor 6.20). Kai ateiname pas Kristų, „išnešame“ iš savo vidaus įvairias nuodėmes. Jei nepajėgiame to padaryti, tai prašome Dievo pagalbos. Po kurio laiko jau atsigavę nuo kamavusių nuodėmių, pamiršę nuodėmės baisumą, griaujamąją jėgą, kamuojantį įkyrumą, galime užsnūsti. Nustojus budėti, neturint ką veikti, pradeda lankytis įvairios mintys. Prisimename nuodėmės teikiamus malonumus. Yra pavojus užsigeisti ir vėl jas „susinešti“. Jos buvo išmestos už širdies durų. Visgi toli ieškoti nereikia.

Pamokymas: kadangi mes gimę nusidėjėliais, o išgelbėti esame Dievo malonės dėka, tai ta senoji prigimtis traukia parsinešti tai, ko neturėtų būti, kas nepatinka Dievui.

Turime budėti, saugoti save, kad „namai“ būtų švarūs, kad Kristus mūsų nebartų, bet galėtų džiaugtis. O kai subręsime iki galo - galėtų gėrėtis.

Reikia melstis ir ištirti, ką aš buvau „išnešęs“, bet vėl atgal „atsinešiau“, gal naujų dalykų „prisinešiau“. Kad galėtume paprašyti mūsų Gelbėtojo vėl apvalyti. Kad įdėtų naujų jėgų šventam gyvenimui. Kad patirti Dievo artumą, esamumą. Kad patirti pilnavertį, realų dvasinį gyvenimą.

Irmantas Beržinis Marijampolės baptistų bažnyčios pastorius

2012-01-29, Marijampolė